

Arrest

nr. 125 423 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 27 mei 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Op 27 mei 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht.

Deze beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 23/10/2013.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met een Belgische vrouw (Salamova Zarema, °11/07/1982). Er werd echter geen officieel partnerschap geregistreerd. Betrokkenen hebben zich bij de stad Gent niet aangemeld met het oog op het registreren van een wettelijke samenwoning of huwelijk. Bovendien, zijn eventuele intentie tot huwelijk of wettelijke samenwoning geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem zal afgeleverd worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene diende op 05/06/2013 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 08/10/2013. Betrokkene heeft vervolgens op 23/10/2013 een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Rusland.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 23/10/2013.”

De verzoeker diende tegen de thans bestreden beslissing bij faxbericht van 2 juni 2014 reeds een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 125 161 van 3 juni 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) merkt op dat, in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2.2. Verwerende partij formuleert in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid wegens een herhaalde vordering tot schorsing. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing bij UDN heeft ingediend met name op 2 juni 2014 en dat deze vordering werd verworpen bij arrest nr. 125 161 van 3 juni 2014.

2.3. Artikel 39/82, §1, derde tot en met vijfde lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

De Raad merkt op dat het buiten betwisting staat dat de verzoeker op 2 juni 2014 reeds een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend tegen de thans bestreden beslissing. In deze zaak werd reeds een arrest gewezen. De Raad verwierp de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij arrest nr. 125 161 van 3 juni 2014, waarbij werd vastgesteld dat niet was voldaan aan de voorwaarde met betrekking tot het aangetoond zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De Raad stelde desbetreffende het volgende:

“De Raad stelt vast dat verzoeker zich wat betreft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel beperkt tot vaagheden en algemeenheden. Voorts is het door verzoeker beschreven nadeel identiek aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzocht middelonderdeel. Zoals aldaar uiteengezet, heeft verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van de artikelen 3 en 8 EVRM aannemelijk gemaakt. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.”

De grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM werd op onafhankelijke en nauwkeurig wijze onderzocht in het arrest nr. 125 161 van 3 juni 2014, waarbij werd geoordeeld dat *“Verzoeker heeft al een asielaanvraag ingediend die op definitieve wijze is afgewezen. De vraag tot het verkrijgen van een vluchtelingenstatus hetzij subsidiaire beschermingsstatus houdt een onderzoek naar het bestaan van een schending van artikel 3 EVRM in. Voorts staat het de verzoekende partij vrij, indien hij meent te kunnen aantonen dat de omstandigheden sedert het indienen van zijn laatste asielaanvraag gewijzigd zijn, een nieuwe asielaanvraag in te dienen zodat de bestreden beslissing wordt opgeschort tot dat een nieuwe beslissing over een asielaanvraag is genomen. Ter terechtzitting meldt de raadsman dat geen nieuwe asielaanvraag is ingediend. Thans, door het louter aanvoeren van rapporten zonder in concreto enig begin van bewijs van zijn individuele omstandigheden bij te brengen, wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond. De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij geen precieze feitelijke elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt.”* en verzoeker bijgevolg de schending van artikel 3 EVRM prime facie niet aannemelijk maakt.

Voor zover verzoekende partij thans met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM naast een theoretische uiteenzetting slechts aanvoert dat de Dienst Vreemdelingenzaken de gegronde vrees niet heeft onderzocht rekening houdend met de meest recente en accurate informatie over het land van herkomst en wijst op *“de alarmerende elementen betreffende de veiligheidssituatie in Rusland en de acties tegen elke vorm van protest, in het bijzonder voor personen die Europese bescherming aanvroegen”* wijst de Raad op het gezag van gewijsde van het arrest nr. 125 161 van 3 juni 2014, waarin de grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM nauwkeurig werd onderzocht, zoals hierboven hernomen. Het thans gevoerde algemene betoog doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

De grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM werd eveneens op onafhankelijke en nauwkeurige wijze onderzocht in het arrest nr. 125 161 van 3 juni 2014, waarbij werd geoordeeld dat *“Verzoeker verduidelijkt dat hij hier ondertussen een gezinsleven heeft opgebouwd en meer bepaald een hechte relatie heeft met zijn aanstaande, dat hij toch voor onbepaalde tijd onmogelijk gescheiden kan worden van zijn levenspartner en het onredelijk is dat een gezin abrupt uit elkaar gerukt wordt.*

Ook geeft verzoeker te kennen dat hij zich bij de stad Gent heeft geïnformeerd teneinde een officieel partnerschap te laten registreren.

Vooreerst weze opgemerkt dat de bestreden beslissing wel rekening houdt met het familiaal leven van verzoeker nu deze stelt dat er geen officieel partnerschap werd geregistreerd, betrokkenen zich niet hebben aangemeld met het oog op het registreren van een wettelijke samenwoning of huwelijk en een intentie om te huwen of wettelijke samenwoning niet van rechtswege een verblijf in het Rijk tot gevolg heeft. De Raad stelt vast dat voor zover verzoeker beweert dat hij zijn partnerschap bij de stad Gent is gaan registreren, dit geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de stukken bij het verzoekschrift.

Daargelaten de vraag of in casu de band tussen verzoekende partij en haar Belgische partner voldoende hecht is zodat kan worden gewag gemaakt van een gezinssituatie zoals bedoeld bij artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft tot het Rijk en is er derhalve in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt die aantonen dat verzoeker zijn gezinsleven niet elders kan uitoefenen. Verzoeker haalt geen hindernissen aan waarom zijn levenspartner hem niet kan vergezellen.” en verzoeker bijgevolg de schending van artikel 8 EVRM prima facie niet aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker thans met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM aanvoert dat hij een stabiel gezinsleven heeft, een duurzame relatie onderhoudt met een Belgische onderdaan, hiermee feitelijk samenwoont en een huwelijksaangifte heeft gedaan in Verviers.

De Raad merkt op dat noch uit het administratief dossier, noch uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij een huwelijksaangifte heeft gedaan in Verviers.

Verzoeker voegt weliswaar een document nr. 3 “*Model 2 Burgerlijke stand VERVIERS 10 maart 2014*” aan het verzoekschrift. Uit dit stuk blijkt enkel dat verzoeker te Verviers zijn hoofdverblijfplaats heeft sedert 10 maart 2014.

De Raad is van oordeel dat zelfs in het geval wordt aangenomen dat verzoeker kan aantonen dat er op het ogenblik van het nemen van de beslissing op 27 mei 2014, sprake was van een gezinsleven, er uit de gegevens van het dossier niet blijkt dat verzoeker een wettig verblijf heeft in België, en dat het dus ter zake een eerste toegang betreft, zodat er in deze stand van het geding geen sprake lijkt te zijn van een inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. De Raad wijst desbetreffend op het gezag van gewijsde van het arrest nr. 125 161 van 3 juni 2014, waarin werd onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

De Raad oordeelde “*dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt die aantonen dat verzoeker zijn gezinsleven niet elders kan uitoefenen. Verzoeker haalt geen hindernissen aan waarom zijn levenspartner hem niet kan vergezellen.*”. Het thans gevoerde algemene betoog doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

Waar verzoekende partij thans de schending van artikel 12 EVRM aanvoert, hetgeen een recht op huwen waarborgt, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing verzoekende partij geenszins belet in het huwelijk te treden. De bestreden beslissing verhindert niet dat verzoekende partij trouwt, minstens toont zij niet aan op welke wijze de bestreden beslissing hiervoor een belemmering vormt. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat er buiten België geen huwelijk zou kunnen plaatsvinden. Prima facie ligt evenmin een schending van artikel 12 EVRM voor.

De verzoeker heeft geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 EVRM.

De elementen die de verzoeker thans bijbrengt doen geen afbreuk aan de hierboven geciteerde beoordeling in het arrest nr. 125 161 en verantwoordt in casu niet dat de onderhavige vordering, met miskenning van artikel 39/82, §1, van de vreemdelingenwet, op haar merites wordt onderzocht.

De vordering is niet ontvankelijk, gelet op het bepaalde in artikel 39/82, §1, van de vreemdelingenwet.

Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF